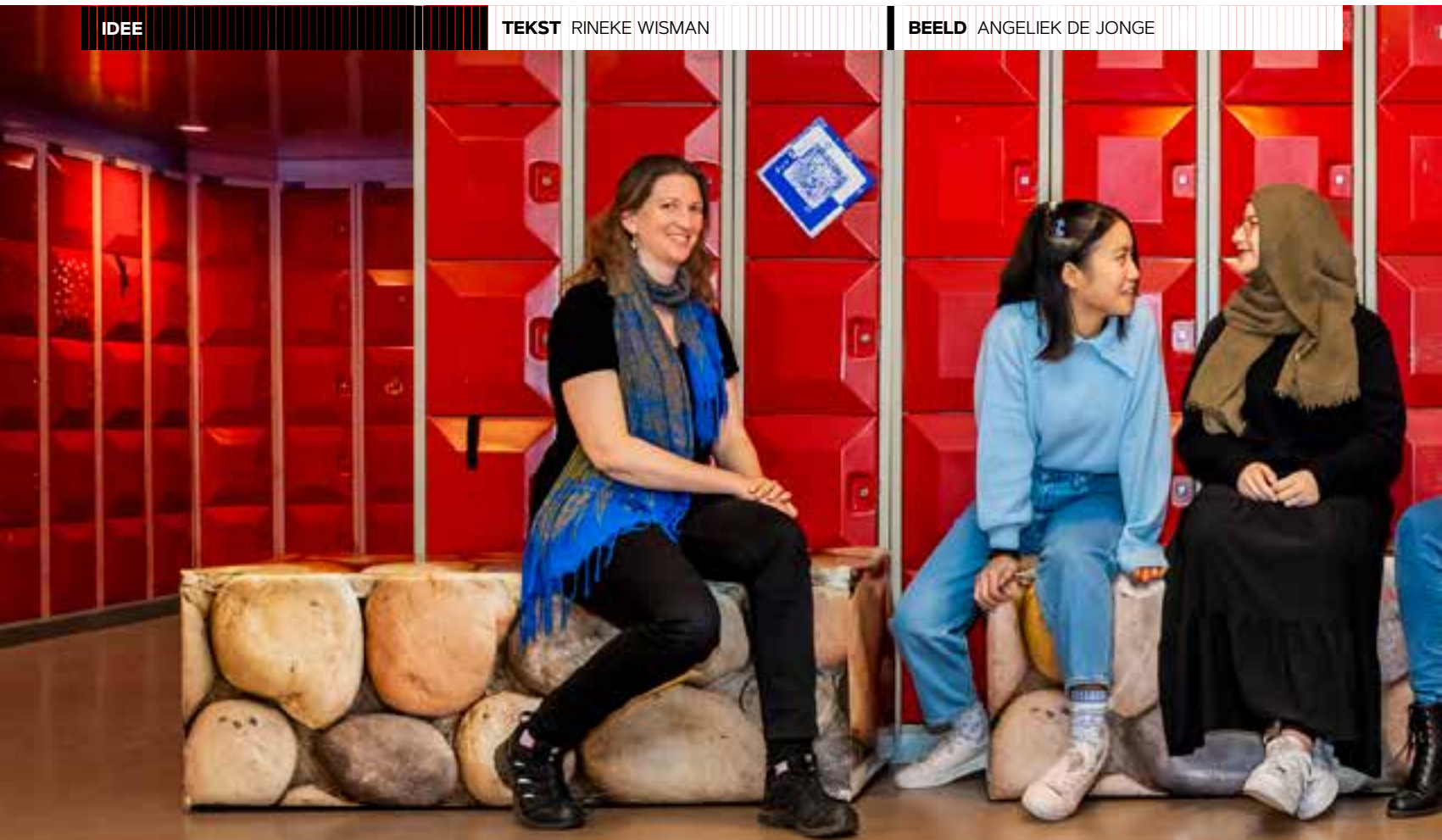

IDEE

TEKST RINEKE WISMAN

BEELD ANGELIEK DE JONGE

'Bent u niet bang voor Marokkanen?'

Leerlingen van het Corderius College, een protestantschristelijke school in Amersfoort, komen wekelijks samen om te spreken over discriminatie. Dat zorgt voor verbinding tussen verschillende etnische groepen.

Het begon twee jaar geleden toen een samenklonterend groepje 'gekleurde' leerlingen in een smalle doorgang naar de kluisjes voor overlast zorgde. Soms riepen ze iemand iets na of werd er iemand getackeld. "Daar werd over geklaagd", vertelt vertrouwenspersoon en muziekdocent Esther Ocheng. Een meisje vroeg of ze een kluisje op een andere plek kon krijgen. Ocheng stapte erop af. 'O jee, problemen!', dacht Imran (4 mavo) toen hij haar aan zag komen: "We waren al van twee andere plekken weggestuurd."

In plaats van de leerlingen uit verschillende afdelingen en leerjaren de les te lezen, vroeg Ocheng of ze pauze met hen mocht houden. Het leidde tot een gesprek over discriminatie: 'Bent u dan niet bang voor Marokkanen?'

Imran: "Mevrouw wees ons niet af. Ze vroeg hoe het voor ons was om steeds weggestuurd te worden. Dat maakte iets los."

VOOROORDELEN

Ocheng stelde voor met een aantal 'witte' leerlingen de documentaire *Wit is ook een kleur* te bekijken. Een documentaire over de betere maatschappelijke startpositie van mensen met een witte huidskleur.

Na een paar dagen kwam Imran er zelf op terug toen hij zijn docente in de gang zag: "Mevrouw, dat met die documentaire, gaan we dat nog doen?"

Ze plande de les 'burgerschap' in op een flexuur. Na de film gingen de leerlingen met elkaar in gesprek. In het begin verliep dat wat stroef, zeggen Elif (3 vwo) en Stella (3 havo). "Nu wordt het al opener. Je kent elkaar al iets beter. Het is leuk dat je elkaar herkent in de gang."

In de evaluatie van de eerste bijeenkomsten schreven de leerlingen: 'Dat je makkelijk vooroordelen ontwikkelt, maar dat die lang niet altijd waar zijn.' En: 'Dat een vooroordeel over één mens je mening over een groep kan bepalen.'

Het jaar daarop kwamen meer voorbeelden van discriminatie over tafel. Esra, een meisje van Marokkaanse komaf, kreeg met een citoscore van 538 een vmbo-bbl advies. Elif vertelde hoe zij bejegend werd door de manager van een drogisterijwinkel. 'Je gaat toch wel alles betalen wat je meeneemt? Ik houd je in de gaten.' Tarmina (3 havo) vertelde dat haar ouders gediscrimineerd worden op hun werk. Of ze bang was dat hetzelfde haar zou overko-

men, vroeg Anniek (3 mavo). “De ouders moedigen haar aan om een zo hoog mogelijk diploma te halen”, zegt Ocheng. “Dat begrijpt ze, maar ze voelt zich wel onder druk staan. Docenten weten vaak niet dat er zo’n verhaal achter kan zitten.”

UIT JE BUBBEL

Ook Sait Cinar kwam aan bod, de haatzaaiende vlogger die onlangs voor de camera een foto van Geert Wilders doorzeefde. Ocheng: “Wat opviel was dat de witte Nederlanders nooit van hem gehoord hadden, terwijl de rest hem allemaal kende.”

De burgerschapsbijeenkomsten, onder de noemer ‘Duo Penotti’, vonden zowel binnen als buiten schooltijd plaats. De voorkeur gaat uit naar het eerste. “Anders overvraag je leerlingen. Het is voor de meesten al spannend genoeg om buiten de grenzen van hun etnische ‘bubbel’ te kijken.” Aan de belangstelling merkt ze dat leerlingen dit wel graag willen. Inmiddels doen zeventig leerlingen en twintig docenten mee. In de kerngroep zit Semra Acifovic die Duits geeft. Semra is moslim, Esther is christen.

Idee: Doorbreek met gesprekken de etnische bubbel van leerlingen

“De bubbels die we beiden vertegenwoordigen, willen we doorbreken en verbinden. Er is behoefte aan, maar het gaat niet vanzelf. Deze leerlingen zouden elkaar nooit hebben gesproken als wij dit niet hadden gefaciliteerd.”

Oprechte belangstelling is de basis. Onderwerpen te over, zoals de docent die bedreigd werd vanwege een spotprent met een islamterrorist. Wat had de

Onder de noemer ‘Duo Penotti’ organiseert Esther Ocheng (links op de foto) burgerschapsbijeenkomsten, binnen en buiten schooltijd.

leerling anders kunnen doen in plaats van zijn docent bedreigen? Voor Yinte (5 havo) was het heftig te horen dat leeftijdsgenoten soms niet worden toegestaan in het openbaar vervoer. “Dat de bus doorrijdt en jij er niet in mag vanwege je uiterlijk of afkomst. Dat komt binnen als je het van dichtbij hoort.”

Ocheng: “Die betrokkenheid van Nederlandse leeftijdsgenoten verbaasde leerlingen met een andere komaf. En het verbaast ze allemaal dat ze zo goed met elkaar kunnen praten.” Imran: “Het is alsof je met vrienden praat.”

Ocheng: “Als je niet met elkaar kunt samenleven, wat heb je dan aan een diploma? Onze stip op de horizon is een ‘nieuw wij’ waar iedereen zich vanuit herkenning bij kan aansluiten.”

MAIL ESTHER OCHENG ALS JE MEER WILT WETEN OVER DEZE BURGERSCHAPSLES: OCHENGE@CORDERIUS.NL